PARLAMENT EUROPEJSKI 2009 - 2014

Dokument z posiedzenia

13.2.2012 B7-0071/2012

PROJEKT REZOLUCJI

zamykającej debatę nad oświadczeniem wiceprzewodniczącej Komisji/ wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa

złożony zgodnie z art. 110 ust. 2 Regulaminu

w sprawie stanowiska Parlamentu na 19. sesję Rady Praw Człowieka ONZ (2012/2530(RSP))

Laima Liucija Andrikienė, Kinga Gál, Eduard Kukan, Cristian Dan Preda, Marietta Giannakou, Monica Luisa Macovei, László Tőkés, Inese Vaidere, Anne Delvaux, Mario Mauro, Elisabeth Jeggle
w imieniu grupy politycznej PPE
Richard Howitt, Véronique De Keyser, Joanna Senyszyn, Jörg Leichtfried, Ana Gomes, Pino Arlacchi
w imieniu grupy S&D
Leonidas Donskis, Kristiina Ojuland, Metin Kazak, Marielle De Sarnez, Marietje Schaake
w imieniu grupy politycznej ALDE
Barbara Lochbihler, Rui Tavares, Nicole Kiil-Nielsen, Catherine Grèze, Judith Sargentini

w imieniu grupy politycznej Verts/ALE
Charles Tannock
w imieniu grupy politycznej ECR

B7-0071/2012

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie stanowiska Parlamentu na 19. sesję Rady Praw Człowieka ONZ (2012/2530(RSP))

Parlament Europejski,

– uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka i wszystkie konwencje ONZ w sprawie praw człowieka, a także protokoły fakultatywne do nich[1],

– uwzględniając europejską konwencję praw człowieka i Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej,

– uwzględniając poprzednie rezolucje w sprawie Rady Praw Człowieka ONZ (UNHRC), a w szczególności rezolucję z dnia 10 marca 2011 r. w sprawie priorytetów na 16. sesję Rady Praw Człowieka ONZ i przeglądu jej funkcjonowania w 2011 r.,

– uwzględniając delegację Podkomisji Praw Człowieka Parlamentu Europejskiego, która udała się z wizytą do Genewy w czasie 16. sesji Rady Praw Człowieka ONZ, i jej sprawozdanie dla podkomisji, a także wspólną delegację Komisji Spraw Zagranicznych i Podkomisji Praw Człowieka na 66. sesję Zgromadzenia Ogólnego ONZ,

– uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 lipca 2011 r. w sprawie polityk zewnętrznych UE na rzecz demokratyzacji[2],

– uwzględniając rezolucję Rady Praw Człowieka ONZ 16/21 z dnia 25 marca 2011 r. w sprawie przeglądu prac i funkcjonowania Rady Praw Człowieka,

– uwzględniając swoją poprzednią rezolucję z dnia 11 maja 2011 r. zatytułowaną „UE jako podmiot na scenie globalnej: jej rola w organizacjach wielostronnych”,

– uwzględniając zbliżający się 7. cykl Rady Praw Człowieka ONZ, w szczególności 19. sesję, która odbędzie się w dniach 27 lutego - 23 marca 2012 r., oraz 13. i 14. sesję powszechnego przeglądu okresowego, które odbędą się w 2012 r.,

– uwzględniając poprzednie sesje zwyczajne i nadzwyczajne Rady Praw Człowieka ONZ oraz pierwszy cykl powszechnego przeglądu okresowego zakończony w grudniu 2011 r.,

– uwzględniając wspólny komunikat wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz Komisji Europejskiej do Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2011 r. pt. „Prawa człowieka i demokracja w centrum działań zewnętrznych UE – dążenie do bardziej skutecznego podejścia” (COM(2011)0886),

---

[1] Konwencja ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur, Konwencja praw dziecka ONZ, Konwencja ONZ w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet, Konwencja ONZ w sprawie praw osób niepełnosprawnych, Międzynarodowa konwencja ONZ o ochronie wszystkich osób przed wymuszonym zaginięciem.

[2] Teksty przyjęte, P7_TA-PROV(2011)0334.

– uwzględniając art. 2, art. 3 ust. 5, art. 18, 21, 27 i 47 Traktatu o Unii Europejskiej,

– uwzględniając art. 110 ust. 2 Regulaminu,

A. mając na uwadze, że poszanowanie, propagowanie i ochrona uniwersalności praw człowieka stanowią część etycznego i prawnego dorobku Unii Europejskiej, a także jedną z podwalin europejskiej jedności i integralności[1];

B. mając na uwadze, że za sprawą trwającego przeglądu polityki UE w dziedzinie praw człowieka jej polityka zewnętrzna powinna stać się aktywniejszą, spójniejszą i skuteczniejszą siłą w skali globalnej;

C. mając na uwadze, że UE i jej państwa członkowskie powinny zapewniać w dziedzinach swojej polityki poszanowanie praw człowieka, aby zwiększyć spójność polityki wewnętrznej i zewnętrznej, a przez to – wiarygodność UE w Radzie Praw Człowieka ONZ;

D. mając na uwadze, że wszystkie międzynarodowe podmioty muszą działać na rzecz eliminacji podwójnych standardów oraz unikania wybiórczości i upolitycznienia rozpatrywanych kwestii dotyczących praw człowieka;

E. mając na uwadze, że Rada Praw Człowieka ONZ jest jedyną w swoim rodzaju platformą specjalizującą się w powszechnych prawach człowieka i szczególnym forum zajmującym się prawami człowieka w ramach systemu ONZ; mając na uwadze, że powierzono jej ważne zadanie zwiększania promowania, ochrony i poszanowania praw człowieka na całym świecie;

F. mając na uwadze, że należy wziąć pod uwagę konsekwencje działań podejmowanych w Trzecim Komitecie Zgromadzenia Ogólnego i w Radzie Praw Człowieka ONZ dla debaty w Radzie Bezpieczeństwa ONZ;

G. mając na uwadze, że delegacja Podkomisji Praw Człowieka Parlamentu uda się z wizytą do Genewy w czasie 19. sesji Rady Praw Człowieka ONZ, jak miało to miejsce w poprzednich latach podczas sesji Rady Praw Człowieka ONZ;

1. odnotowuje trwający proces mający na celu potwierdzenie priorytetów UE na 19. sesję Rady Praw Człowieka ONZ i przyjmuje z zadowoleniem fakt, że za kluczowe kwestie uznano Birmę/ Związek Myanmar, Koreańską Republikę Ludowo-Demokratyczną (KRLD), Syrię, Libię i Iran;

2. przyjmuje z zadowoleniem fakt, że program 19. sesji zwyczajnej obejmuje m.in. dyskusje panelowe na temat uwzględniania problematyki praw człowieka, wolności słowa w internecie, wolności religii lub przekonań i sumienia, dyskryminacji i przemocy na tle orientacji seksualnej i tożsamości płciowej, praw człowieka i HIV/AIDS oraz Deklaracji praw osób należących do mniejszości, a także szeroko zakrojone spotkania na temat praw dziecka, tortur, praw człowieka i przeciwdziałania terroryzmowi, zaginięć i arbitralnych zatrzymań; wzywa państwa członkowskie, aby wniosły konstruktywny wkład w te debaty

[1] Art. 2, art. 3 ust. 5 i art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej.

i dały jasno do zrozumienia, że powszechne i niepodzielne prawa człowieka mają zastosowanie do ludzi niezależnie od ich orientacji seksualnej i tożsamości płciowej;

3. przyjmuje z zadowoleniem fakt, że podczas najbliższej sesji zostaną udzielone mandaty osobom nominowanym na niezależnego eksperta ds. wspierania demokratycznego i sprawiedliwego światowego ładu, specjalnego sprawozdawcę ds. wspierania prawdy, sprawiedliwości, zadośćuczynienia i gwarancji niepowtarzania się naruszeń, specjalnego sprawozdawcę ds. sytuacji praw człowieka w Syrii oraz niezależnego eksperta ds. sytuacji praw człowieka w Sudanie; odnotowuje, że specjalni sprawozdawcy przedstawią sprawozdania na temat m.in. sytuacji praw człowieka w KRLD, Iranie i Birmie/ Związku Myanmar, tortur i innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania lub karania, sytuacji obrońców praw człowieka oraz wolności wyznania lub przekonań; wzywa państwa członkowskie do aktywnego zaangażowania się w te debaty;

Działalność Rady Praw Człowieka

4. przyjmuje z zadowoleniem wzmożone uwzględnianie problematyki praw człowieka w pracach ONZ, o czym świadczy np. znacznie większa częstotliwość wystąpień biura wysokiej komisarz ds. praw człowieka przed Radą Bezpieczeństwa – w tym bardzo kompetentna reprezentacja na szczeblu Asystentów Sekretarza Generalnego w Nowym Jorku – lub organizowanie przez Radę Praw Człowieka ONZ corocznej dyskusji panelowej celem nawiązywania kontaktów z szefami organów zarządzających i sekretariatów agencji i funduszy ONZ, zgodnie z wynikiem procesu przeglądu; zdecydowanie zachęca państwa członkowskie Rady Bezpieczeństwa ONZ, aby regularniej zwracały się o spotkania informacyjne z Radą Praw Człowieka, tak aby skuteczniej reagować na przypadki łamania praw człowieka będące u źródła licznych konfliktów, którymi zajmuje się Rada Bezpieczeństwa ONZ;

5. ponownie podkreśla swoje wezwanie skierowane do państw członkowskich UE do aktywnego sprzeciwu wobec wszelkich prób godzących w koncepcję powszechności, niepodzielności i współzależności praw człowieka oraz do zachęcania Rady Praw Człowieka ONZ, aby zwracała szczególną uwagę na kwestię dyskryminacji na jakimkolwiek tle, w tym ze względu na płeć, pochodzenie rasowe, wiek, orientację seksualną, religię lub przekonania; jest zdania, że należy podejmować konkretne i trwałe działania w następstwie rezolucji A/HRC/RES/17/19 z dnia 17 czerwca 2011 r. w sprawie praw człowieka, orientacji seksualnej i tożsamości płciowej;

6. ponownie apeluje do państw członkowskich UE, aby nadal dawały przykład, wspierając powszechność prac Rady Praw Człowieka ONZ, a zwłaszcza ratyfikując wszelkie ustanowione przez nią międzynarodowe instrumenty praw człowieka; ubolewa w szczególności, że żadne państwo członkowskie UE nie ratyfikowało Międzynarodowej konwencji o ochronie praw wszystkich pracowników migrujących oraz członków ich rodzin, że konwencja w sprawie ochrony wszystkich osób przed wymuszonym zaginięciem nie została dotychczas przyjęta lub ratyfikowana przez szereg państw członkowskich oraz że tylko jedno państwo członkowskie ratyfikowało protokół fakultatywny do Międzynarodowego paktu praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych, a także ponawia apel do wszystkich państw członkowskich o ich ratyfikowanie;

7. uznając nieznaczną poprawę, pozostaje zaniepokojony utrzymującą się „polityką bloków”, która niekiedy nadal dominuje, wpływając na wybór krajów i sytuacji będących przedmiotem uwagi Rady Praw Człowieka ONZ, a przez to negatywnie oddziałując na jej autorytet i wiarygodność;

8. ubolewa nad faktem, że proces przeglądu nie doprowadził do rozwoju bardziej dalekosiężnych kryteriów członkostwa pod względem zobowiązań i osiągnięć w dziedzinie praw człowieka; ponawia apel o autentyczną rywalizację w wyborach do wszystkich grup regionalnych i zaleca, aby UE i jej państwa członkowskie wyraziły jasny sprzeciw wobec praktyki „czystych kont” proponowanej przez grupy regionalne oraz aby dawały przykład w tej kwestii;

Łamanie praw człowieka w państwach Arabskiej Wiosny

9. odnotowuje przywrócenie członkostwa Libii w Radzie Praw Człowieka ONZ i zachęca do ponownego włączenia tego kraju do prac; ubolewa jednak, że nie skorzystano z okazji do opracowania solidnych i przejrzystych kryteriów przywracania zawieszonych członków, które logicznie powinny opierać się na pierwotnych wymaganych kryteriach wyboru; wzywa Radę Praw Człowieka ONZ do niezwłocznego opracowania takich kryteriów do wykorzystania w przyszłości, w zakresie umożliwiającym spójną ocenę, czy dane państwo może zasiadać w Radzie Praw Człowieka ONZ, w oparciu o panującą w nim sytuację praw człowieka;

10. przyjmuje z zadowoleniem prezentację podczas posiedzenia Rady Praw Człowieka ONZ we wrześniu 2011 r. pierwszego sprawozdania niezależnej międzynarodowej komisji śledczej ds. Libii, powołanej w wyniku 15. sesji nadzwyczajnej; popiera przedłużenie jej mandatu i oczekuje pisemnego sprawozdania końcowego, które ma być przedstawione podczas 19. sesji; zachęca do wdrożenia zaleceń wydanych przez komisję śledczą i zdecydowanie popiera jej apel o przeprowadzenie wyczerpujących, bezstronnych i publicznych dochodzeń w sprawie wszelkich domniemanych naruszeń międzynarodowego prawa w zakresie praw człowieka oraz międzynarodowego prawa humanitarnego podczas konfliktu, niezależnie od tego, kto się ich dopuścił, i z pełnym poszanowaniem gwarancji sprawiedliwego procesu; uważa, że sytuacja praw człowieka w Libii jest nadal powodem do niepokoju, zwłaszcza pod względem warunków przetrzymywania i traktowania osób aresztowanych przez różne bojówki, nad którymi rząd tymczasowy nie sprawuje skutecznej kontroli, i domaga się zwiększonej czujności i stałej pomocy wspólnoty międzynarodowej, zgodnie z oświadczeniem wysokiej komisarz ds. praw człowieka przed Radą Bezpieczeństwa ONZ w dniu 25 stycznia 2012 r.;

11. kategorycznie potępia szeroko rozpowszechnione brutalne represje i systematyczne łamanie praw człowieka przez syryjski reżim wobec własnej ludności, w tym wobec dzieci, oraz wzywa syryjskie władze, aby natychmiast położyły kres przemocy i przestrzegały swoich zobowiązań na mocy międzynarodowego prawa w dziedzinie praw człowieka, tak aby umożliwić pokojową i demokratyczną transformację;

12. przyjmuje z zadowoleniem zorganizowanie 16., 17. i 18. sesji nadzwyczajnej w następstwie inicjatyw odpowiednio Stanów Zjednoczonych, Polski i UE, które to sesje poświęcono sytuacji praw człowieka w Syrii; popiera zalecenia zawarte w listopadowym

sprawozdaniu i oczekuje, że podczas 19. sesji zostanie przedstawiona jego zaktualizowana wersja oraz odbędzie się interaktywny dialog;

13. przyjmuje z zadowoleniem decyzję o ustanowieniu mandatu specjalnego sprawozdawcy ds. sytuacji praw człowieka w Syrii po upłynięciu mandatu komisji śledczej; wyraża w szczególności pełne poparcie dla wystosowanego do syryjskich władz apelu komisji śledczej, wysokiej komisarz i osób upoważnionych w ramach procedur specjalnych o pełną współpracę przy dochodzeniach, tak aby zagwarantować pełną odpowiedzialność i uniknąć bezkarności; przyjmuje z zadowoleniem wszystkie wysiłki dyplomatyczne podejmowane w Radzie Bezpieczeństwa ONZ przez wysoką przedstawiciel/ wiceprzewodniczącą Catherine Ashton i państwa członkowskie UE w stosunku do Chin i Rosji celem natychmiastowego przyjęcia rezolucji w sprawie Syrii; głęboko ubolewa, że wskutek ponownego weta Federacji Rosyjskiej i Chin Rada Bezpieczeństwa nie była w stanie poprzeć apelu do Ligi Państw Arabskich o sprzyjający integracji proces polityczny pod kierownictwem Syrii, realizowany w warunkach wolnych od przemocy;

14. ponownie wyraża zaniepokojenie sytuacją praw człowieka w Bahrajnie i wzywa państwa członkowskie UE do prac na rzecz wypracowania w Radzie Praw Człowieka ONZ rezolucji w sprawie praw człowieka w Bahrajnie; podkreśla potrzebę podjęcia przez Radę Praw Człowieka ONZ działań w związku z kwestią walki z bezkarnością w Jemenie po protestach antyrządowych w 2011 r. i uważa, że amnestia stanowi naruszenie międzynarodowego prawa w dziedzinie praw człowieka, jeżeli uniemożliwia ściganie osób, które mogą być odpowiedzialne za zbrodnie przeciw ludzkości, ludobójstwo, zbrodnie wojenne i rażące naruszenia praw człowieka;

15. przyjmuje z zadowoleniem wydane w 2011 r. oświadczenia komisarz ONZ ds. praw człowieka Navi Pillay, w których wezwała ona władze egipskie, aby położyły kres nadmiernemu i brutalnemu stosowaniu siły wobec protestujących na placu Tahrir i w innych miejscach kraju, w tym przypuszczalnie niewłaściwemu stosowaniu gazu łzawiącego, gumowych kul i ostrej amunicji, a także jej apele o wszczęcie niezależnych dochodzeń dotyczących różnych demonstracji i wydarzeń;

16. wzywa UE i jej państwa członkowskie, aby przy okazji drugiego cyklu powszechnego przeglądu okresowego dotyczącego Algierii skupiły się na kwestii wymuszonych zaginięć i położyły nacisk na brak działań Algierii w następstwie zaleceń przyjętych w tej sprawie przez organy traktatowe; wzywa do utworzenia w tym zakresie specjalnego mechanizmu monitorowania; wzywa jednocześnie UE i jej państwa członkowskie, aby wyraziły poważny niepokój niedawnym przyjęciem pięciu ustaw, w szczególności represyjnej ustawy o stowarzyszeniach i dyskryminacyjnej ustawy o kobietach;

17. podkreśla potrzebę międzynarodowego monitorowania sytuacji praw człowieka w Saharze Zachodniej, w tym przez powołanie specjalnych sprawozdawców Rady Praw Człowieka;

Inne

18. przyjmuje z zadowoleniem decyzję o powołaniu specjalnego sprawozdawcy ds. sytuacji praw człowieka w Islamskiej Republice Iranu; przyjmuje z zadowoleniem sprawozdanie okresowe specjalnego sprawozdawcy do Trzeciego Komitetu Zgromadzenia Ogólnego

ONZ i oczekuje rozpatrzenia jego sprawozdania podczas 19. sesji; wzywa irańskie władze do współpracy przy dochodzeniach specjalnego sprawozdawcy, m.in. poprzez umożliwienie dostępu do kraju; wzywa do przedłużenia mandatu specjalnego sprawozdawcy, mając na uwadze skrajnie trudną sytuację praw człowieka w Iranie;

19. pochwala specjalnego sprawozdawcę ds. sytuacji w zakresie praw człowieka w KRLD oraz specjalnego sprawozdawcę ds. sytuacji w zakresie praw człowieka w Birmie/ Związku Myanmar za ich nieustające wysiłki w ramach wykonywania mandatów oraz wzywa do przedłużenia tych mandatów; z zadowoleniem przyjmuje pierwsze pozytywne zmiany w podejściu Birmy/ Związku Myanmar do ściślejszej współpracy w ramach procedur specjalnych oraz ponawia apel o uwolnienie wszystkich nadal przetrzymywanych więźniów sumienia i podjęcie konkretnych działań służących zwalczaniu bezkarności w Birmie, zwłaszcza za zbrodnie przeciwko ludzkości popełnione w rejonach konfliktów etnicznych;

20. ponawia apel do wysokiej przedstawiciel/ wiceprzewodniczącej Komisji i do państw członkowskich UE o dążenie do wypracowania silnego wspólnego stanowiska UE w sprawie działań w następstwie misji informacyjnej ds. konfliktu w Strefie Gazy oraz publicznie zażądanie, by wdrożono zalecenia misji i pociągnięto do odpowiedzialności winnych wszystkich naruszeń prawa międzynarodowego, niezależnie od tego, kto jest domniemanym sprawcą, na drodze niezależnego, bezstronnego, przejrzystego i skutecznego dochodzenia;

21. popiera niedawne ustanowienie mandatu niezależnego eksperta ds. sytuacji w zakresie praw człowieka w Republice Wybrzeża Kości Słoniowej, który ma śledzić wdrażanie zaleceń komisji śledczej, oraz oczekuje rozpatrzenia jego sprawozdania podczas 19. sesji;

22. podkreśla konieczność dalszego wspierania wysiłków prowadzących do zintensyfikowania procesu rozliczalności w Sri Lance oraz nadal apeluje o powołanie komisji śledczej ONZ do zbadania wszystkich popełnionych przestępstw, zgodnie z zaleceniem zespołu ekspertów do spraw Sri Lanki przy Sekretarzu Generalnym ONZ; zwraca się do rządu Sri Lanki, by wystosował zaproszenie dla specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. promocji oraz ochrony prawa do wolności wyrażania opinii oraz wolności wypowiedzi;

23. pochwala prace OHCHR związane z sytuacją w zakresie praw człowieka w Demokratycznej Republice Konga (DRK) i podkreśla konieczność ponownego ustanowienia mandatu niezależnego eksperta w celu monitorowania sytuacji w zakresie praw człowieka w DRK oraz współdziałania z władzami przy wdrażaniu zaleceń wydanych w ramach międzynarodowych mechanizmów praw człowieka;

24. zwraca się do delegatury UE i państw członkowskich UE, by dążyły do przyjęcia rezolucji Rady Praw Człowieka w sprawie sytuacji w Erytrei z uwagi na pożałowania godne i stale pogarszające się wyniki kraju w zakresie poszanowania wolności wypowiedzi i wolności religii lub przekonań i sumienia;

25. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie wysokiej komisarz ONZ ds. praw człowieka w sprawie sytuacji w Afganistanie, które powstało w wyniku pracy jego biura w ramach UNAMA; wzywa państwa członkowskie UE, by publicznie poparły to sprawozdanie

i podjęły nad nim debatę, a także by poparły zalecenia dotyczące wzmocnienia praworządności, zwalczania bezkarności oraz dotyczące praw kobiet i pracy afgańskiej instytucji ds. praw człowieka; popiera powołanie specjalnego sprawozdawcy ds. sytuacji w zakresie praw człowieka w Afganistanie;

26. zauważa, że w organach ONZ, takich jak Rada Bezpieczeństwa, Zgromadzenie Ogólne i Rada Praw Człowieka, poczyniono znaczne postępy w zakresie koncepcji obowiązku ochrony (R2P); podkreśla, że R2P to wszechstronna koncepcja, obejmująca szerszy zakres niż jedynie interwencja zbrojna; odnotowuje pojawienie się również nowej interpretacji (odpowiedzialność podczas ochrony), głównie w niektórych krajach BRICS, zwłaszcza w Brazylii, w następstwie kryzysu libijskiego; zachęca do dalszej debaty na temat sposobu, w jaki organy Narodów Zjednoczonych, zwłaszcza Rada Bezpieczeństwa, mogłyby wykorzystać tę koncepcję, aby zapewnić lepszą współpracę między państwami członkowskimi w obliczu kryzysu; podkreśla w szczególności prewencyjną rolę Międzynarodowego Trybunału Karnego, zwłaszcza jego Urzędu Prokuratora, a w związku z tym zalety kierowania spraw do MTK za pośrednictwem Rady Bezpieczeństwa ONZ;

27. podkreśla konieczność międzynarodowego monitorowania sytuacji w zakresie praw człowieka w Chinach i wzywa państwa członkowskie UE, by aktywnie zaangażowały się w jego ustanowienie w związku z brakiem znaczących i wymiernych rezultatów w dialogu UE-Chiny na temat praw człowieka;

28. ponownie stwierdza, że prawo do wolności myśli, sumienia i religii, w tym wolność zmiany religii lub wyznania albo ich porzucenia, to podstawowe prawo człowieka; pochwala pracę specjalnego sprawozdawcy ds. wolności religii lub przekonań oraz ubolewa, że wielu osobom i społecznościom na całym świecie odmówiono tego prawa, na przykład społeczności tybetańskiej;

29. potępia niedawne oświadczenie japońskiego ministra sprawiedliwości dotyczące możliwości przywrócenia stosowania kary śmierci; z zadowoleniem przyjmuje decyzję Mongolii z dnia 5 stycznia 2012 r. w sprawie zniesienia kary śmierci po uprzednim wprowadzeniu w styczniu 2010 r. moratorium na stosowanie kary śmierci oraz zachęca Radę Praw Człowieka ONZ i Zgromadzenie Ogólne ONZ do dalszych prac nad moratorium i zniesieniem kary śmierci na świecie;

30. z zadowoleniem przyjmuje decyzję parlamentu Gwatemali w sprawie ratyfikacji statutu rzymskiego;

31. z zadowoleniem przyjmuje prace zespołu ONZ ds. płci (UN Women), które powinny mieć wpływ na wdrożenie i ochronę dorobku pekińskiego, między innymi dotyczącego praw seksualnych i reprodukcyjnych, a także na wprowadzenie w życie rezolucji 1325 Rady Bezpieczeństwa ONZ w sprawie roli kobiet w zachowaniu pokoju i bezpieczeństwa, które to kwestie mają kluczowe znaczenie dla UE;

Powszechny okresowy przegląd praw człowieka

32. z zadowoleniem przyjmuje potwierdzenie w wynikach przeglądu opracowanych przez Radę Praw Człowieka ONZ, że drugi cykl powszechnego okresowego przeglądu powinien skoncentrować się między innymi na wdrożeniu przyjętych w pierwszym cyklu zaleceń,

podkreśla jednak, że zalecenia, które nie zostały przyjęte przez państwo podlegające przeglądowi, nie powinny zostać wyłączone z procedury przeglądu; wzywa państwa uczestniczące w powszechnym okresowym przeglądzie, by w ocenach państw trzecich skupiły się w szczególności na podejmowanych przez nie działaniach następczych i wdrażaniu zaleceń organów traktatowych ONZ i specjalnych procedur jako znaczącym politycznym wsparciu tego cennego wkładu ekspertów;

33. zachęca państwa członkowskie UE do udzielania wsparcia technicznego, aby pomóc we wdrażaniu zaleceń powszechnego okresowego przeglądu, zgodnie ze zobowiązaniami podjętymi w ramach pakietu Rady Praw Człowieka ONZ dotyczącego tworzenia instytucji i zgodnie z wynikami przeglądu; wskazuje na dobrowolny fundusz na rzecz finansowego i technicznego wsparcia wdrażania powszechnego okresowego przeglądu jako użyteczne narzędzie w tym zakresie, a także zachęca państwa członkowskie, by za przykładem Zjednoczonego Królestwa i Niemiec wniosły swój wkład do tego funduszu;

34. jest przekonany, że UE powinna dążyć do podniesienia rangi procesu powszechnego ogólnego przeglądu przez włączenie jego zaleceń do dwustronnych i wielostronnych rozmów z państwami członkowskimi ONZ;

35. z zadowoleniem przyjmuje większą rolę przyznaną zgodnie z zasadami paryskimi krajowym instytucjom ds. praw człowieka, które są obecnie uprawnione do natychmiastowej interwencji w sprawie państwa podlegającego przeglądowi podczas przyjmowania wyników powszechnego ogólnego przeglądu na posiedzeniu plenarnym; ponawia poparcie dla pozarządowych organizacji praw człowieka oraz szerszego zaangażowania społeczeństwa obywatelskiego i ekspertów w powszechny okresowy przegląd praw człowieka;

36. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w wynikach przeglądu przeprowadzonego przez Radę Praw Człowieka ONZ przewidziano przedłożenie dobrowolnej śródokresowej aktualizacji działań następczych w wyniku przyjętych zaleceń oraz zachęca państwa członkowskie UE, by dawały przykład;

Procedury specjalne

37. potwierdza pogląd, że procedury specjalne leżą u podstaw systemu praw człowieka ONZ oraz że wiarygodność i skuteczność Rady Praw Człowieka ONZ zależą od wdrożenia w pełni tych procedur i współpracy Rady z upoważnionymi osobami;

38. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że proces przeglądu prowadzony przez Radę Praw Człowieka ONZ potwierdził uczciwość i niezależność upoważnionych osób, co stanowi podstawową cechę procedur;

39. z zadowoleniem przyjmuje działania podjęte w ramach przeglądu prowadzonego przez Radę Praw Człowieka ONZ służące zwiększeniu przejrzystości procesu wyboru i mianowania upoważnionych osób; z zadowoleniem przyjmuje także zwiększoną rolę, jaką w procesie wyboru odgrywają zgodne z zasadami paryskimi krajowe instytucje ds. praw człowieka;

40. żałuje, że możliwości procedur specjalnych w zakresie wczesnego ostrzegania nie zostały dodatkowo zwiększone przez stworzenie mechanizmu pozwalającego na automatyczne rozpatrywanie sytuacji na forum Rady Praw Człowieka ONZ; wyraża żal z powodu braku mechanizmu monitorowania wdrożenia zaleceń wydanych w ramach procedur specjalnych;

Wkład UE

41. z zadowoleniem przyjmuje zapowiedź zwiększenia funduszu Europejskiego Instrumentu na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka i podkreśla, że te dodatkowe środki powinny zostać wykorzystane również na zwiększenie wsparcia dla Rady Praw Człowieka ONZ; z zadowoleniem przyjmuje wkład finansowy wniesiony do OHCHR od 2007 r. za pośrednictwem Europejskiego Instrumentu na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka; oczekuje, że z uwagi na zakres nowych wyzwań, które pojawiły się w ostatnim okresie, Komisja może zechcieć zwiększyć wysokość rocznej składki;

42. ponawia zdecydowane poparcie dla aktywnego udziału UE w pracach Rady Praw Człowieka ONZ w postaci współautorstwa rezolucji, wydawania oświadczeń oraz wystąpień podczas prowadzonych rozmów i debat;

43. ponawia apel do UE i jej państw członkowskich o dopilnowanie, by prawa człowieka były również w pełni przestrzegane w ich polityce wewnętrznej, co pozwoli uniknąć stosowania podwójnych standardów, poprawić spójność polityki wewnętrznej i zewnętrznej oraz zwiększyć autorytet moralny na scenie międzynarodowej; wzywa wysoką przedstawiciel/ wiceprzewodniczącą Catherine Ashton do zajęcia się kwestią współudziału przedsiębiorstw z UE w naruszaniu praw człowieka poza terytorium UE oraz do podjęcia prac nad wdrożeniem systemu sankcji wobec tych przedsiębiorstw lub przynajmniej śledzenia takich przypadków i upewnienia się, że przedsiębiorstwa te nie otrzymują dotacji UE ani żadnej innej pomocy ze strony ESDZ;

44. ponownie podkreśla podstawowe znaczenie, jakie ma sformułowanie zdecydowanego wspólnego stanowiska UE, aby wykorzystać zbiorową siłę UE i jej państw członkowskich; odnotowuje w związku z tym rozwój potencjału Grupy Roboczej Rady ds. Praw Człowieka (COHOM) oraz dążenie do określenia głównych priorytetów, a także działania, aby sprecyzować podział pracy, co pomoże rozwijać międzyregionalną pomoc i współpracę oraz wywierać nacisk na wszystkie umiarkowane państwa, także pomiędzy Genewą a Nowym Jorkiem; z zadowoleniem przyjmuje faktyczną siedzibę COHOM w Brukseli i propozycję corocznych posiedzeń COHOM w Genewie; popiera dążenie do przedstawienia „jednego przesłania o wielu głosach", jednak ubolewa z powodu tego, że poszukiwanie wspólnej płaszczyzny zbyt często prowadzi do przyjęcia najmniejszego wspólnego mianownika, zwłaszcza w ostatecznych konkluzjach Rady, i wzywa do śmielszych, bardziej ambitnych działań; w związku z tym zachęca ESDZ, zwłaszcza delegatury UE w Genewie i Nowym Jorku, do zwiększenia spójności w oparciu o terminowe i merytoryczne konsultacje, a także zwiększenia widoczności działań UE, aby podnieść jej wiarygodność na świecie;

45. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie wysokiej przedstawiciel/ wiceprzewodniczącej do wypracowania rocznego podejścia do określania priorytetów w ramach ONZ w odniesieniu do wszystkich spotkań związanych z prawami człowieka w Genewie i

Nowym Jorku, a także wskazuje na potrzebę ścisłej współpracy między wysoką przedstawiciel/ wiceprzewodniczącą a komisarzem ds. pomocy humanitarnej i ochrony ludności, ponieważ zakresy ich kompetencji, zwłaszcza w dziedzinie praw człowieka, są silnie powiązane;

46. z zadowoleniem wita przyjęcie przez Zgromadzenie Ogólne ONZ rezolucji 65/276 w sprawie udziału UE w pracach ONZ jako skromny początek szerzej zakrojonego dążenia do zwiększenia roli Unii w pracy tej organizacji w dziedzinie praw człowieka; uważa, że obecnie UE musi zdecydowanie zabiegać o korzystanie z tego prawa i prowadzić ambitną strategię na rzecz dalszego podnoszenia swojego statusu na forum ONZ;

47. z zadowoleniem przyjmuje konstruktywną rolę, jaką UE i jej państwa członkowskie odgrywają w przeglądzie prowadzonym przez Radę Praw Człowieka ONZ, zwłaszcza broniąc niezależności biura wysokiej komisarz Narodów Zjednoczonych ds. praw człowieka oraz popierając procedury specjalne i mandaty krajowe; przypomina o konieczności zapewnienia wystarczających funduszy, aby utrzymać regionalne biura OHCHR;

48. podkreśla konieczność szybkiej poprawy zdolności UE do świadczenia pomocy potrzebującym, między innymi przez rozwój silnych powiązań z najważniejszymi partnerami regionalnymi i wszystkimi umiarkowanymi państwami, a także za pomocą mechanizmu zjednywania poparcia wysokiej przedstawiciel/ wiceprzewodniczącej dla lobbingu w stolicach państw trzecich;

49. z dużym zadowoleniem przyjmuje oświadczenie wysokiej przedstawiciel/ wiceprzewodniczącej złożone w Parlamencie w dniu 13 grudnia 2011 r. w odpowiedzi na stałe wezwanie Parlamentu do ustanowienia specjalnego przedstawiciela UE ds. praw człowieka; podkreśla, że upoważniona osoba musi być kandydatem z grona ekspertów i posiadać udokumentowane osiągnięcia w dziedzinie praw człowieka; nalega na dokonanie takiej nominacji możliwie szybko oraz zapewnienie wystarczających zasobów do wykonywania mandatu;

50. wyraża głęboki żal z powodu tego, że wysoka przedstawiciel/ wiceprzewodnicząca Catherine Ashton nie weźmie udziału w 19. sesji; uważa, że jej nieobecność stwarza ryzyko wysłania niewłaściwego sygnału, jeśli chodzi o znaczenie nadawane prawom człowieka w działaniach zewnętrznych UE, oraz neutralizuje pozytywne i konstruktywne działania, jakie wysoka przedstawiciel/ wiceprzewodnicząca dotychczas podejmowała;

51. upoważnia swoją delegację na 19. sesję Rady Praw Człowieka ONZ do wyrażenia obaw i poglądów zawartych w niniejszej rezolucji; wzywa delegację do sporządzenia sprawozdania ze swojej wizyty dla Podkomisji Praw Człowieka; uznaje za niezbędne utrzymanie praktyki wysyłania delegacji PE na istotne sesje Rady Praw Człowieka i Zgromadzenia Ogólnego ONZ;

***

52. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji/ wysokiej przedstawiciel Unii do spraw

zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, rządom i parlamentom państw członkowskich, Radzie Bezpieczeństwa ONZ, sekretarzowi generalnemu ONZ, przewodniczącemu 66. Zgromadzenia Ogólnego ONZ, przewodniczącej Rady Praw Człowieka ONZ, wysokiej komisarz ONZ ds. praw człowieka i ustanowionej przez Komisję Spraw Zagranicznych grupie roboczej UE-ONZ.